

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 484/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Gabrielom Laktišom, advokátom, Mariánska 8, Nitra, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5CdoPr/7/2024 z 27. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým rozsudkom označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiada priznať finančné zadosťučinenie 10 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého rozsudku vyplýva, že sťažovateľka mala procesné postavenie žalobkyne v konaní vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 11Cpr/12/2018 o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, určenie trvania pracovného pomeru a o náhradu mzdy proti žalovanej Špecializovanej nemocnici sv. Svorada Zobor, n. o. Žalobu sťažovateľky okresný súd rozsudkom z 30. novembra 2021 zamietol. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania, v odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dospel k týmto zisteniam: i) sťažovateľka mala so žalovanou uzatvorený pracovný pomer na dobu neurčitú, ii) medzi všeobecné povinnosti sťažovateľky patrilo dodržiavanie pracovnej disciplíny, iii) 14. novembra 2017 jej bola na pracovisku doručená výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce (pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny, ak bol v posledných šiestich mesiacoch v súvislosti s porušením pracovnej disciplíny písomne upozornený na možnosť výpovede, pozn.).

3. Okresný súd považoval za preukázané, že sťažovateľka prevzala 8. novembra 2017 od žalovanej oznámenie ŠN 4975/2017 z rovnakého dňa o dopustení sa menej závažného porušenia pracovnej disciplíny a upozornenia na možnosť výpovede. Sťažovateľka nasledujúci deň oznámila žalovanej nesúhlas a stanovisko k oznámeniu o menej závažnom porušení pracovnej disciplíny. Súd prvej inštancie k skutkovému vymedzeniu dôvodu skončenia pracovného pomeru uviedol, že tento bol urobený písomne, riadne doručený a dostatočne, nezameniteľne vymedzený.

4. Výpoveď zo 14. novembra 2017 bola sťažovateľke doručená 13.28 h na pracovisku. Oznámenie (skoršie) o dopustení sa menej závažného porušenia pracovnej disciplíny sťažovateľka prevzala 8. novembra 2017, v ktorom bola aj informovaná o možnosti výpovede a rovnako upozornená, že akékoľvek jej budúce správanie – nevykonávanie jej určených pracovných povinností na určenom pracovisku (v miestnosti č. 12, pavilóne A10) alebo opustenie jej uvedeného pracoviska počas pracovnej doby bez vopred udeleného súhlasu priameho nadriadeného bude kvalifikované ako menej závažné porušenie pracovnej disciplíny a bude mať za následok výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce. Súd považoval za preukázané, že sťažovateľka bola 30. októbra 2017 písomne oboznámená s príkazom riaditeľa nemocnice č. 2017/8 označeným ako príkaz na vypratanie priestorov, príkaz na prípravu zdravotníckej dokumentácie na presťahovanie, oznámenie o pridelení nových konkrétnych priestorov, príkaz, aby na výkon práce na prevádzkovaní psychologickú ambulanciu používala výhradne priestory pre ňu vymedzené. Tieto skutočnosti súd považoval za preukázané písomnosťami a výpoveďami svedkov. Ďalej na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že sťažovateľka odmietla od priameho nadriadeného prevziať príkaz na prevzatie kľúčov, poskytnutie súčinnosti pri presťahovaní s uvedením, že tak urobí iba v prítomnosti jej právneho zástupcu. Tento príkaz napokon sťažovateľka prevzala 6. novembra 2017 o 14.20 h za prítomnosti právneho zástupcu. Súd považoval tiež za preukázané (výpoveďami svedkov a strán konania), že sťažovateľka 8. novembra 2017 prevzala oznámenie o dopustení sa menej závažného porušenia pracovnej disciplíny obsahujúce upozornenie na možnosť výpovede a príkaz, aby s okamžitou platnosťou nastupovala riadne a včas na určené pracovisko, dodržiavala pracovný čas, svoje pracovisko opúšťala výlučne v čase prestávok na odpočinok a jedenie. Nevykonávanie jej určených pracovných povinností alebo opustenie pracoviska počas pracovnej doby bez vopred udeleného súhlasu priameho nadriadeného bude klasifikované ako menej závažné porušenie pracovnej disciplíny a bude mať za následok výpoveď. Súd konštatoval, že sťažovateľka sa v rozhodnom čase podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce dopustila ďalšieho menej závažného porušenia pracovnej disciplíny (preukázanej výpoveďou jej priameho nadriadeného) tým, že odmietla prevziať kľúče od určeného pracoviska (novej ambulancie) a bezprostredne začať vykonávať prácu psychológa v novej ambulancii, svojvoľne sa vzdialila z pracoviska a až do 12.00 h sa pohybovala po bližšie neurčených priestoroch nemocnice bez toho, aby riadne pracovala na pracovisku určenom zamestnávateľom.

5. Vykonaným dokazovaním bolo tiež preukázané, že novovybudovaná ambulancia klinickej psychológie spĺňala všetky zákonné požiadavky na poskytovanie zdravotnej starostlivosti s poukazom na rozhodnutie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Nitre sp. zn. PPL/A/2017/03121 z 24. októbra 2017 a kontrolu Inšpektorátu práce Nitra, z ktorej bol vypracovaný protokol sp. zn. INA-4-49-2.3./P-E24, E22, A25-18 z 19. januára 2018 o fyzickej kontrole novovybudovanej ambulancie a o nezistení porušení povinností zamestnávateľa

s postupom zamestnávateľa pri výpovedi. K dôvodu premiestnenia psychologickú ambulancie okresný súd uviedol, že bol preukázaný a bol výlučne prevádzkového charakteru, pričom v budove novej ambulancie sťažovateľky sa okrem iného poskytuje zdravotná starostlivosť aj v oblasti klinickej psychológie a všeobecného lekárstva. Svedkyňa [REDAKOVANÉ] potvrdila, že s prístupom do ambulancie a s bezbariérovosťou nie sú problémy ani pacienti sa nesťažovali.

6. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania a zo zisteného skutkového stavu, súd prvej inštancie žalobu zamietol ako nedôvodnú. Navrhnutý dôkaz sťažovateľky – prehratie obrazovo-zvukového záznamu z presťahovania kancelárie sťažovateľky – nevykonaný, keďže mal osvedčovať nesúhlas sťažovateľky s presťahovaním, čo nebolo sporné, preto vykonanie tohto dôkazu považoval za nadbytočné.

7. Na základe odvolania rozhodoval Krajský súd v Nitre, ktorý rozsudkom sp. zn. 9CoPr/1/2022 z 18. mája 2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku dospel k záveru, že pracovný pomer bol platne skončený výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce. Námietku, že zamestnávateľ jej nemohol určovať povinnosti, ktoré nie sú v súlade so všeobecnými právnymi predpismi, t. j. presťahovať sa do nových priestorov a vydávať pokyny zamestnancom, považoval za nedôvodné. Stotožnil sa so zistením, že dôvodom sťahovania boli prevádzkové dôvody, pričom zamestnávateľ získal súhlas Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Nitre. Pokiaľ sťažovateľka namietala diskrimináciu jej osoby, krajský súd sa s názorom sťažovateľky nestotožnil s poukazom na to, že sťažovateľkinej žiadosti o výmenu a zakúpenie nového zariadenia a nábytku do ambulancie bolo vyhovené, rovnako poukázal na to, že po doručení prvého oznámenia o porušení pracovnej disciplíny jej zamestnávateľ umožnil zúčastniť sa konferencie, ktorej náklady znášal zamestnávateľ. Za diskriminačné nepovažoval ani nariadenie zamestnávateľa presťahovať ambulanciu sťažovateľky z prevádzkových dôvodov. Podľa krajského súdu sa súd prvej inštancie náležite vysporiadal aj s nevykonaním navrhnutých dôkazov, pričom je vždy vecou úvahy súdu, ktorý dôkaz vykoná a ktorý nie.

8. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a 421 ods. 1 písm. CSP. Krajskému súdu vyčítala, že vzhľadom na rozsah a dôvody uvedené v odvolaní bol súd povinný nariadiť ústne pojednávanie, a tým, že tak neurobil, zamedzil sťažovateľke možnosť predložiť na pojednávaní dôkazy o nevhodnosti a nespôsobilosti nových priestorov ambulancie. Uvedený záver mal podporiť ňou predložený dôkaz po podaní odvolania (fotografia na vstupných bočných dverách dotknutého pavilónu s textom „*Prosíme zatvárajte dvere z dôvodu výskytu hadov. Ďakujeme*“). Ďalej namietala, že je nesprávny záver súdu, že bol vydaný len jeden príkaz, pretože existoval príkaz č. 2017/8, o ktorom sťažovateľka tvrdila, že je nedatovaný a podpísaný, pričom následne jej bol po jej písomnom upozornení z 2. novembra 2017 vyrobený ďalší zo 6. novembra 2017. Navyše, obsah príkazu považovala za šikanózný a diskriminačný, keďže jej bolo zakázané vykonávať akúkoľvek inú činnosť na pracovisku bez súhlasu nadriadeného. Z uvedeného vyvodila, že jediným cieľom príkazu bolo jej dať výpoveď. Ďalšou výčitkou bolo, že prevádzkový poriadok nebol zamestnávateľom menovaný, pričom bolo z neho zrejmé, že ambulancia klinickej psychológie sa v rozhodnom čase nachádza na 1. poschodí poliklinického oddelenia (pavilón A), a nie na 1. podlaží pavilónu A10. Zopakovala svoju argumentáciu, že tzv. nový priestor nespĺňal kritériá stanovené výnosom ministerstva, a tvrdila, že súhlas regionálneho

úradu verejného zdravotníctva bol vydaný v rozpore s označeným výnosom ministerstva. Argument, že jej zamestnávateľ umožnil účasť na vedeckej konferencii, a preto nebola diskriminovaná, je nepravdivý, keďže k odsúhlaseniu došlo skôr ako k prvému menej závažnému porušeniu pracovnej disciplíny. Tým, že prvostupňový súd nevykonal ňou navrhnuté dokazovanie, nemohol vedieť o skutočnom zámere presťahovania jej ambulancie (na účel dosahovania väčších ziskov) a úmysle riaditeľky v prípade nesúhlasu sťažovateľky sa jej zbaviť výpoveďou za porušenie pracovnej disciplíny.

9. Najvyšší súd po preskúmaní veci v odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k záveru o neexistencii tvrdeného dôvodu arbitrárnosti podľa § 420 písm. f) CSP, preto v tejto časti dovolanie zamietol, keď konštatoval, že obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie, že došlo k namietanej vade. V odôvodnení napadnutého rozsudku sa vysporiadal so vznesenými námietkami v bodoch 13 (námietka – súd mal nariadiť pojednávanie), 14 (existencia nedatovaného príkazu č. 2017/8), 15 (diskriminácia), 16 (nedostatok zmeny prevádzkového poriadku), 17 (spochybenie skutočného účelu presťahovania v kontexte nevykonania dôkazu nahrávky), 18 (priestor nevyhovujúci kritériám určených výnosom ministerstva) a 19 (záver o nediskriminačnom postupe v súvislosti s konferenciou). Námietku sťažovateľky, že odvolací súd sa ňou označenými námietkami nezaoberal, dovolací súd odmietol, keď konštatoval, že všetky námietky boli vyhodnotené ako nedôvodné, nespádajúce do dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP (bod 20 napadnutého rozsudku).

10. V súvislosti s namietaným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 CSP konštatoval, že právna otázka nebola v dovolaní vymedzená, o to menej nebolo uvedené v dovolaní, v čom spočíva tvrdené nesprávne právne posúdenie veci. Preto najvyšší súd dovolanie v tejto časti odmietol z dôvodu, že sťažovateľka uplatnený dôvod nevyhradila spôsobom uvedeným podľa § 421 ods. 2 CSP, preto dovolanie v tejto časti odmietol (body 32, 33 a 36 napadnutého rozsudku).

II.

Argumentácia sťažovateľky

11. Sťažovateľka v sťažnosti rozsiahlo argumentuje v prospech porušenia svojich práv napadnutým rozsudkom dovolacieho súdu, pričom odôvodnenie a závery odvolacieho súdu považuje za arbitrárne a nedostatočné. Svojím obsahom ide o nesúhlas a o totožnú argumentáciu, ktorú uplatnila už v priebehu konania pred všeobecnými súdmi, najmä však pred dovolacím súdom v rámci svojho dovolania. Pokiaľ ide o odôvodnenie namietaného porušenia označených práv rozhodnutím dovolacieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v sťažnosti zotrvala na svojom právnom posúdení veci, z čoho vyvodzovala porušenie svojich označených práv nedostatočným a arbitrárnym prístupom dovolacieho súdu pri posúdení jej námietok vznesených v dovolaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je posúdenie, či najvyšší súd dal dostatočné a ústavno-konformné odpovede na výhrady sťažovateľky súvisiace s označenými dôvodmi prípustnosti dovolania, ako aj na tam uplatnenú argumentáciu.

13. Ako už bolo uvedené, sťažnostná argumentácia spočívajúca v nesúhlase s jednotlivými prijatými závermi súdov a tvrdeniami o ich nedostatočnosti bola v podstate identická s dovolacou argumentáciou, na ktorú dovolací súd poskytol relevantné odpovede. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, považuje riešenie a výsledok sporu za spravodlivý, pričom na rozdiel od sťažovateľky považuje v napadnutom rozsudku rekapitulované odôvodnenia rozhodnutí nižších súdov, ako aj odôvodnenie najvyššieho súdu za dostatočné, argumentačne konzistentné a rešpektujúce na vec dopadajúcu právnu úpravu v kontexte rozhodných skutočností. V tejto súvislosti dodáva, že sťažovateľka okrem napadnutého rozsudku k svojej sťažnosti nepriložila žiadne dôkazy, ktorými by podporila svoje tvrdenia a relevantným spôsobom spochybnila súdmi prijaté závery, o ktorých tvrdí, že sú arbitrárne a nedostatočné.

14. Pokiaľ ide o vyhodnotenie dôvodu prípustnosti dovolania sťažovateľky podľa § 421 ods. 1 písm. CSP, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa uplatneným dovolacím dôvodom náležite vysporiadal, keď konštatoval jeho nedostatočné vymedzenie. Keďže ústavný súd v napadnutom uznesení najvyššieho súdu prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľky za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné toto rozhodnutie hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné. Uvedený záver rovnako platí aj pre namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

15. Ústavný súd tak dospel k záveru, že neexistuje relevantná súvislosť medzi namietanými právami sťažovateľky na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov v konaní na jednej strane a napadnutým rozsudkom dovolacieho súdu na strane druhej. Na základe uvedeného sťažnosť sťažovateľky v celom rozsahu namietaných práv odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

16. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu